

WILLEM HOUTKAMP.

DOOR

W. K. H. MAGENDANS.

HARDERWIJK,
H. A. BERENDS.

Prijs 3 cent. 100 Ex. *f* 2.50.

WILLEM HOUTKAMP.

Willem Houtkamp was een aardige jongen van 10 jaren. Op school besteedde hij zijn tijd goed en thuis was hij zijnen ouders gehoorzaam. Altijd was hij vroolijk en tevreden, zoodat andere kinderen veel van hem hielden en gaarne met hem speelden.

's Zondags kwam hij trouw in de zondagsschool en zijn versje of tekst kende hij dan flink van buiten. En als meester vertelde, zette hij zijne

ooren goed open. Hij luisterde aandachtig.

Was hij stout geweest en werd hij daarover berispt, dan kon men het in zijne oogen lezen, dat hij er berouw over had. De tranen, die hij dan schreide, waren welgemeend. En wanneer ge hem hadt kunnen beluisteren, als hij dan 's avonds slapen ging, zoudt ge gezien hebben, hoe hij eerst voor zijn bedje de knietjes boog en den Heer Jezus om vergeving vroeg.

Want Willem had den Heer Jezus lief en hij wist, dat het den lieven Heer smartte, als hij kwaad deed.

Willems ouders waren arm en toch rijk.

Hoe dat mogelijk was? Wel, zij dienden den Heer en nu hadden ze alles, wat ze noodig hadden. Waren ze bedroefd, God troostte hen. Waren ze in nood, dan baden ze tezamen en meer dan eenmaal was het gebeurd, dat God op ongedachte wijze uitkomst gaf. „Zie,” zeide vader Houtkamp dan vaak, „de Heer is wonderlijk van raad en groot van daad. Wie op Hem vertrouwt, wordt nimmer beschaamd.”

Veel vreugde beleefden deze ouders aan den kleinen Willem. Daarbij

was hij hun eenigste lieveling. Twee kinderen hadden zij reeds door den dood verloren. Eerst stierf een jongentje van twee jaren en nog niet lang geleden hadden zij ook een dochtertje naar het kerkhof gebracht. Och, wat waren die ouders diep bedroefd geweest! Zij hadden hunne kinderen zoo lief. Maar al moesten zij van hunne kinderen scheiden, God bleef onder alle smarten bij hen. Hij verliet hen niet. En altijd was deze gedachte hun tot troost: De Heer heeft dit gedaan.

Dubbel teeder werd Willem nu door zijne ouders bemind. Hoe kon

't ook anders! Willem gaf hun vreugd en de liefde, die de ouders voor de beide dooden gehad hadden, droegen zij op hun overgebleven zoontje over, en al wat ze vermochten te doen, om zijn geluk te bevorderen, deden ze met blijdschap. Willem was het zonnetje, dat dikwijls in de armoedige, maar nette woning der ouders, tevredenheid en genot verspreidde.

Meer dan eenmaal was in de laatste dagen over het naderend Kerstfeest gesproken. Willem had het goed uitgerekend. Nog precies zooveel dagen en dan ... ja, dan was het

feest voor de kinderen der Zondags-school. Ze hadden al versjes geleerd, die ze zouden zingen, als ze om den kerstboom met zijn brandende lichten en mooie geschenken staan zouden. Och! wat zou dat een pret zijn! Daar haalde maar niets bij! . . . . .

Zoo dacht Willem. God oordeelde anders.

Nog ruim eene week moest er verlopen, voordat de dag zou aanbreken, waarop vóór 18 eeuwen de engelen in Bethlehems velden de eerste boodschappers geweest waren van de blijde tijding: „De Zalig-

maker, welke is Christus de Heer, is in de stad Davids geboren.

Alle vrienden van den Heer Jezus begroeten dezen dag elk jaar weder met nieuwe blijdschap en met dankbaarheid aan God, die Zijn zoon deed geboren worden en in de wereld zond, om zondaren zalig te maken.

Ook kinderen mogen aan die vreugde ruimschoots hun deel hebben. Jezus is een vriend van kinderen, ja, de beste Vriend der kleinen. Dit heeft Hij zelf gezegd met deze woorden: „Laat de kinderen tot Mij komen, want derzulken is het koninkrijk der hemelen.” Daar-

om zong Willem ook zoo dikwijls
en zoo gaarne:

Jezus is een Kindervriend!
Hij neemt kind'ren in Zijn armen;
Hunner wil Hij zich erbarmen;
Jezus is een Kindervriend!

Het was de laatste Zondag voor
Kerstmis. Willem kwam uit de Zon-
dagsschool thuis. Hij zag zeer bleek.

Wat scheelt er aan, lieve jongen,
zeide zijne moeder.

Ik heb erge hoofdpijn, moeder,
antwoordde Willem, terwijl hij zijn
hoofd vertrouwelijk tegen haren schou-
der rusten liet.

Nu, ga dan maar stilletjes bij mij zitten, Willem.

Ik wil liever naar bed gaan, moeder. Mijn hoofd doet mij zoo zeer, dat ik toch geen lust in spelen of lezen heb.

Zoo gezegd, zoo gedaan. Eén twee drie, had moeder Willem naar bed geholpen.

Het werd dien nacht niet beter. Integendeel. Er kwam koorts bij en 's morgens was Willem zeer ziek. De dokter werd gehaald. Hij schudde bedenkelijk het hoofd, toen hij zijn kleinen patiënt zag en schreef medicijnen voor. Deze waren erg bitter,

maar Willem nam ze zonder klagen in.

't Baatte evenwel niet. De ziekte nam meer en meer toe, en toen de geneesheer den volgenden morgen weder kwam, kon men het wel aan zijne oogen zien, dat hij niet gunstig over den zieken knaap dacht. Hij gaf ook weinig hoop op herstel.

Vader en moeder waren zeer ongerust. Zij zouden hun kind zoo gaarne behouden, en toch scheen het, dat zij het moesten missen, want de krachten van den kleinen jongen namen langzamerhand af. De ziekte sloopte het jeugdige lichaam.

Zij baden God, om hun kind te

herstellen en de aangewende geneesmiddelen te zegenen, zoo Hem het behagen mocht. Maar zoo niet, och, Heer! bad vader Houtkamp, neem dan den jongen tot U in den Hemel en troost ons, als we ook dit derde kind grafwaarts moeten brengen.

Waarom schreit ge zoo, moeder, zeide Willem, toen de dokter hem weder bezocht had en heengegaan was.

Och, lieve jongen, antwoordde zijne moeder, de dokter zegt, dat Willem wel zal sterven en vader en moeder houden zooveel van u. Ze willen u gaarne bij zich houden.

Maar de lieve Jezus houdt ook veel van mij, moeder, hernam de zieke.

Is Willem dan niet bang voor den dood?

Neen moeder, als ik sterf ga ik naar Jezus heen. Dan kom ik in den Hemel! Al het kwaad, dat ik gedaan heb, heeft Jezus mij vergeven. Om mij moet u niet schreien. Moeder heeft Jezus immers ook lief?

Ja, Willem, hernam vrouw Houtkamp met tranen in de oogen.

Nu, als moeder dan sterft, komt moeder ook bij den Heer Jezus en dan blijven we altijd bij elkander.

Zoo sprak Willem met zijne moe-

der; zoo sprak hij ook met zijn vader, toen deze van het werk te huis kwam.

Willem lag gerust zijn sterfuur af te wachten.

Dat oogenblik kwam.

Toen de kerstmorgen aanbrak nam de Heer den tienjarigen jongen tot Zich in den Hemel.

Willem Houtkamp was voor eeuwig gelukkig.

Onder de kinderen der Zondags-school, om den kerstboom geschaard, werd er één gemist, maar de Hemel telde een zalige meer.
